

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyně Mgr. Terezou Jachura Maříkovou v právní věci žalobce: O [redacted] D [redacted] nar. [redacted] bytem [redacted], zastoupený Mgr. Petrem Hulánem, advokátem se sídlem AK Opletalova 1535/4, Praha 1, proti žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti** se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, o poskytnutí přiměřeného zadostiučinění a náhradu škody v celkové výši 5,584.198,-Kč s přísl.,

t a k t o :

- I. Řízení s e co do částky ve výši 346.972,- Kč, **z a s t a v u j e .**
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci částku ve výši 13.000,- Kč s 8,05% úrokem z prodlení ročně od 10.10.2015 do zaplacení, do 15 dnů od právní moci rozsudku.
- III. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci částku ve výši 9.500,- Kč s 8,05% úrokem z prodlení ročně od 10.10.2015 do zaplacení, do 15 dnů od právní moci rozsudku.
- IV. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci částku ve výši 72.000,- Kč s 8,05% úrokem z prodlení ročně od 10.10.2015 do zaplacení, do 15 dnů od právní moci rozsudku.
- V. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci úrok z prodlení ve výši 8,05% ročně od 10.10.2015 do 7.1.2016 z částky 346.972,- Kč, do 15 dnů od právní moci rozsudku.
- VI. Žaloba s návrhem, aby žalovaný byl povinen zaplatit žalobci částku ve výši 5,142.726,- Kč s příslušenstvím, **s e z a m í t á .**

VII. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 38.827,- Kč, do 15 dnů od právní moci rozsudku, k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Petra Hulána, advokáta.

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhal po žalovaném zaplacení v záhlaví uvedené částky jakožto náhrady škody a nemajetkové újmy, která mu vznikla v důsledku nezákonně vedeného trestního stíhání proti jeho osobě u Městského soudu v Praze pod sp. zn. [REDAKCE] (a před změnou kvalifikace u Obvodního soudu pro Prahu 6 pod sp. zn. [REDAKCE]) a v důsledku nepřiměřené délky tohoto řízení. Žalobce ve svých tvrzení sdělil, že usnesením Policie České republiky – Obvodní ředitelství Praha I, služba kriminální policie a vyšetřování ze dne 7. 3. 2011 bylo proti němu zahájeno trestní stíhání pro podezření ze spáchání trestného činu znásilnění podle ust. § 185 odst. 1,2 písm. a), c) trestního zákoníku, spáchaného ve spolupachatelství podle ust. § 23 trestního zákoníku. V souvislosti s trestním stíháním byl žalobce na základě usnesení Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 9. 3. 2011 ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze ze dne 29. 3. 2011 vzat do vazby s účinností od [REDAKCE]. Usnesením Obvodního státního zastupitelství Praha 6 ze dne [REDAKCE] byl žalobce propuštěn na svobodu, tj. ve vazbě strávil celkově 38 dní. Žalobce v souvislosti se svým trestním stíháním si zvolil právního zástupce Mgr. Petra Hulána, který ve věci vykonal celkem 107 úkonů právní služby, při hodnotě jednoho úkonu právní služby ve výši 2.300,- Kč, resp. 3.100,-Kč podle advokátního tarifu, tedy v celkové výši 285.5450,-Kč, k tomu 107 příslušejících režijních paušálů ve výši 32.100,-Kč. Dále žalobce nárokoval na vynaložených nákladech v souvislosti s právní pomocí - náhradu za promeškaný čas za cestu advokáta do věznice v [REDAKCE] a zpět a 2x cesta k výslechu žalobce ve věznicí [REDAKCE] – cesta tam a zpět, tedy celkem 8 započatých půlhodin á 100,-Kč, tj. částku ve výši 800,-Kč, náhradu cestovného za 2x cestu – [REDAKCE] a zpět za účelem osobních schůzek, tj. 1.848,-Kč (1 cesta tam a zpět – 924,- Kč), celkem tedy žalobce na náhradě škody představující vynaložené náklady na obhajobu, požadoval částku ve výši 320.198,-Kč (jednotlivé úkony právní služby žalobce specifikoval na čl. 23 až 28 spisu). Pokud jde o náhradu nemajetkové újmy způsobenou nezákonně vedeným trestním stíháním, žalobce požadoval částku ve výši 5.000.000,-Kč za zásah do práva na čest, důstojnost, rodinný život, narušení postavení ve společnosti a zásah do podnikatelské sféry. K tomuto žalobce popsal, že po dobu trestního stíhání, které trvalo 4 roky, se nemohl plně věnovat své práci v dámském kadeřnictví a kosmetickém salonu [REDAKCE] a rodině. [REDAKCE]. Trestní stíhání jej poškodilo, zejména pokud šlo o jeho dobrou pověst a mělo vliv na odliv jeho klientek, čímž jej poškodilo v podnikání. Trestní řízení také bylo bez jeho viny nadměrně medializováno [REDAKCE]. V důsledku nezákonně vykonané vazby po dobu 38 dní žalobce nárokoval částku ve výši 114.000,-Kč, tj. 38 dní x 3000/den, kdy podle něj nezákonná vazba trvala neúměrně dlouhou dobu, přičemž nesměl být s nikým v kontaktu. Žalobce ztratil téměř jakýkoliv kontakt s okolním světem, byl připraven o profesní i soukromý život. Po dobu vazby neměl možnost řídit a vést svůj dámský kadeřnický a kosmetický salon, jehož je spolumajitelem. Vazba měla též nevratné následky na psychiku a zdravotní stav žalobce. V důsledku tohoto musel vyhledat terapeuta a musí užívat léky. Poslední nárok, který žalobce uplatnil, je pak nárok na částku 150.000,-Kč v důsledku nepřiměřené délky řízení, kdy má za to, že vzhledem k tomu, že řízení trvalo celkem 3 roky a 8 měsíců, jedná se o dobu nepřiměřenou. V řízení se také vyskytly průtahy v době, kdy se věc nacházela u Vrchního soudu v Praze.

Žalovaný ve svém vyjádření nespороval, že žalobce u něj uplatnil nárok na náhradu škody a nemajetkové újmy v důsledku nezákonně vedeného trestního řízení a nepřiměřené délky řízení vedeného u Městského soudu v Praze pod sp. zn. [REDAKCE]. Rovněž nečinil spornou skutečnost, že proti žalobci bylo zahájeno usnesením Policie České republiky ze dne 7. 3. 2011 trestní stíhání pro trestný čin znásilnění spáchaného ve spolupachatelství, kdy rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 5. 2. 2013 byl žalobce zproštěn obžaloby podle ust. § 226 písm. a) trestního řádu, a že v souvislosti s tímto vykonal 38 dní vazby. Dospěl tedy k závěru, že ve věci je dána existence nezákonného rozhodnutí ve smyslu ust. § 7, ust. § 8 a ust. § 9 odškodňovacího zákona. Na podkladě tohoto pak žalobci poskytl na nákladech, vynaložených na svoji obhajobu částku ve výši 230.472,-Kč, na zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu v důsledku výkonu vazby, částku ve výši 28.500,-Kč a na zadostiučinění za nezákonně vedené trestní stíhání pak částku ve výši 88.000,-Kč a současně žalobci vyslovil omluvu. Na nemajetkové újmě v důsledku nepřiměřené délky trestního řízení pak žalovaný shledal žádost žalobce nedůvodnou. K tomuto nároku po stručném shrnutí průběhu trestního řízení žalovaný uvedl, že trestní stíhání žalobce trvalo od 7. 3. 2011, kdy mu bylo doručeno usnesení o zahájení trestního stíhání, do dne 7. 11. 2014, kdy byl zproštěn obžaloby a tento rozsudek tedy nabyl právní moci, celkem tedy 3 roky a 8 měsíců. Řízení proběhlo na dvou stupních soudní soustavy, přípravné řízení u policejního orgánu trvalo do 30. 8. 2011, kdy byl návrh na podání obžaloby doručen Obvodnímu státnímu zastupitelství pro Prahu 6. V řízení soudy nejdříve řešily otázku věcné příslušnosti, následně se konala řada hlavních líčení s množstvím prováděných důkazů v podobě výslechu svědků a znaleckého dokazování. Řízení proto lze hodnotit jako složité, zejména po skutkové stránce. Mezi jednotlivými úkony pak žalovaný neshledal průtahy. Žalovaný má tedy za to, že celková délka řízení odpovídala složitosti věci a jednalo se proto o dobu přiměřenou. Pokud jde o náklady na obhajobu, žalovaný uvedl, že uhradil žalobci částku ve výši 230.472,-Kč, sporná tak zůstala částka ve výši 89.726,-Kč, představující úkony právní služby, specifikované žalovaným na čl. 193 až 194 spisu. Ohledně žalobcem požadovaného nároku za výkon vazby ve výši 114.000,-Kč žalovaný uvedl, že na této položce bylo hrazeno celkem 28.500,-Kč, tj. 750,-Kč za den výkonu vazby, tedy celkem za 38 dní. Toto zadostiučinění pak žalovaný považuje za odpovídající okolnostem. Ohledně nároku na přiměřené zadostiučinění v důsledku nezákonně vedeného trestního stíhání, pak žalovaný žalobci poskytl částku ve výši 88.000,-Kč s přihlédnutím k tomu, že žalobce byl stíhán za trestný čin proti lidské důstojnosti v sexuální oblasti, který měl navíc poškozené způsobit těžkou újmu na zdraví. Z tohoto důvodu byl ohrožen poměrně vysokou trestní sazbou. Rovněž potvrdil, že trestní stíhání žalobce bylo medializováno, avšak bylo medializováno i jeho zproštění obžaloby společně s důvody, pro které se tak stalo. Proto tedy žalovaný dospěl k závěru, že samotné konstatování porušení práva, není dostatečným zadostiučiněním a poskytl žalobci výše uvedenou částku. Za vedené nezákonné trestní stíhání se navíc žalobci omluvil.

Žalobce byl posléze usnesením zdejšího soudu ze dne 11. 5. 2016 vyzván, aby písemně doplnil svá tvrzení o skutečnostech, jakým konkrétním způsobem trestní stíhání zasáhlo do profesního, osobního života žalobce a jakým konkrétním způsobem zasáhla do osobního života žalobce medializace případu (konkrétně popsat a označit způsob a intenzitu zásahu).

Na toto žalobce reagoval doplněním žaloby, došlým soudu dne 26. 5. 2016, kdy uvedl, že kadeřnický salon, jehož je spolujednatel, budoval téměř [REDAKCE] let. Vybudoval si pověst [REDAKCE] Omezením osobní svobody, tj. držením a vzetím do vazby, byl ochromen chod kadeřnického salonu, kdy žalobce nejen, že vykonával pro salon činnost kadeřníka, ale zabezpečoval i provoz a související manažerskou činnost. Realizací trestního

stíhání pak mezi zákaznicemi převládlo zděšení a pohoršení nad tím, že jejich osobní kadeřník je nebezpečným sexuálním deviantem. Některé z nich dokonce odešly a přestaly využívat služeb tohoto salonu. Některé ██████████ se vyjádřily například tak, že žalobce neznají a že se u něj nikdy nestříhaly, ač to nebyla pravda. Zákaznice se díky medializaci případu otevřeně zajímaly, zda jejich kadeřník (žalobce) je takového činu schopen a na téma, zda čin spáchal či nespáchal, vedly neskrývané debaty. Vzhledem k tomu, že žalobce při stíhání řešil s ženami i mnoho jejich osobních věcí a dalo by se říci, že byl v podstatě jejich oporou a rádcem, zanechala nálepka sexuálního násilníka na jeho pověsti nenapravitelné následky v podobě nedůvěry části jeho bývalých či stávajících zákaznic. Před zahájením trestního stíhání vedl obchodní jednání o vzájemné spolupráci s výrobcem šamponu – se společností Schwarzkopf. Díky trestnímu stíhání pak tato společnost z vlastního podnětu od jednání odstoupila a k dohodě pak již nikdy nedošlo. Pokud jde o zásah do osobního života, žalobce uvedl, že v době zadržení a vzetí do vazby plánoval se svojí tehdejší přítelkyní, nyní manželkou, svatbu a založení rodiny. Svatba byla díky trestnímu stíhání žalobce odložena. Vztah žalobce a jeho partnerky pak utrpěl trhlínu a procházel vážnou zkouškou. Žalobce i jeho přítelkyně byli ve velkém stresu, hádali se. Obviněním žalobce ze sexuálního trestného činu, byla silně narušena důvěra jeho partnerky v jeho osobu. Partnerka nějakou dobu dokonce pochybovala o žalobcově nevině a představa, že její přítel, poté i manžel, může jít na 12 let do výkonu trestu, byla frustrující. Oba partneri krizi vztahu nakonec překonali a ještě v době hlavního líčení se vzali a narodilo se jim i první dítě. Trestním stíháním utrpělo zejména psychické zdraví žalobce, kdy tento od zahájení trestního stíhání trpí zlými sny, často se mu vrací vzpomínky na zadržení, prostředí vazby, chování některých spoluvězňů, policistů, bachařů a také nejistota z průběhu hlavního líčení. Žalobce není schopen tyto vzpomínky vytěsnit a občas upadá do depresivních vztahů. Žalobce má díky trestnímu stíhání také obavu z žen, jeho vztah k nim se změnil. V současné době, je k nim celkově apatický. Rovněž jeho trestní stíhání zasáhlo i jeho rodinu, která žije ve městě ██████████. V takto malém prostředí se šířily pomluvy a různé negativní zvěsti, kdy zejména rodiče a sestra žalobce nebyli schopni tomuto účinně čelit. Žalobcův otec díky stresu a neustálému tlaku okolí díky medializaci případu, dostal infarkt myokardu a zhoršil se mu zrak. Žalobce má proto neustále výčitky, že zdravotní stav jeho otce se zhoršil díky němu a nese za něj odpovědnost. Žalobce ještě opětovně doplnil, že věc byla velkým způsobem medializována, kdy poukázal na to, že o trestním stíhání informovala téměř všechna bulvární i seriózní media, avšak o zproštění obžaloby již jich většina neinformovala. V tomto směru tedy žalobce spatřoval velký nepoměr.

K nároku na náhradu škody v podobě vynaložených nákladů na obhajobu stran úkonů, které ze strany žalovaného nebyly v rámci mimosoudního projednání nároku žalobce, žalobci sanovány (tedy zůstaly sporné), soud provedl dokazování spisem Městského soudu v Praze, sp. zn. ██████████ konkrétně podání ze dne 16. 3. 2011 (čl. 260), zápisem z právní porady ze dne 29. .2011, ze dne 5.4.2011, ze dne 21.6.2011, ze dne 30.6.2011, ze dne 9.8.2011, ze dne 30.8.2011, ze dne 23.11.2011, ze dne 5.12.2011, ze dne 9.12.2011, ze dne 13.12.2011, ze dne 16.11.2011, ze dne 5.9.2011, ze dne 10.8.2011, ze dne 11.8.2011, ze dne 22.7.2011, ze dne 29.6.2011, ze dne 19.7.2011, ze dne 7.6.2011, ze dne 27.6.2011, ze dne 16.6.2011, ze dne 2.6.2011, ze dne 11.5.2011, , ze dne 2.6.2011, ze dne 12.1.2012, ze dne 20.1.2012, ze dne 24.7.2012, ze dne 21.8.2012, ze dne 2.12.2011, ze dne 23.2.2012, ze dne 24.4.2012, ze dne 19.7.2012, ze dne 13.6.2012, ze dne 22.8.2012, ze dne 29.8.2012, ze dne 30.8.2012, ze dne 31.8.2012, ze dne 2.10.2012, ze dne 31.8.2012, ze dne 4.10.2012, ze dne 20.11.2012, ze dne 18.12.2012, ze dne 24.1.2013, ze dne 3.2.2014, ze dne 15.4.2014, ze dne 14.5.2014, ze dne 19.6.2014, ze dne 15.8.2014, ze dne 19.8.2014, ze dne 21.8.2014, ze dne 26.8.2014, ze dne 26.9.2012, ze dne 5.10.2012, ze dne 21.11.2012, protokolem o výslechu svědka J. ██████████

Č. [redacted] (č. listu 171), protokolem o výsledku svědka Z. [redacted] A. [redacted] (č. listu 177), návrhem na přezkum policejního orgánu ze dne 23.6.2011 (č. listu 352), návrhem na dohled ze dne 30.6.2011 (č. listu 358), návrh na dohled OSZ ze dne 31.8.2011 (č. listu 365), protokolem o hlavním líčení ze dne 30.8.2012 (č. listu 568 a násl.), úřední záznamem ze dne 26.10.2012 (č. listu 845), úředním záznamem ze dne 12.12.2012 (č. listu 946), protokolem o hlavním líčení ze dne 19.12.2012 (č. listu 953), protokolem o hlavním líčení ze dne 5.2.2013 (č. listu 1009), protokolem o hlavním líčení ze dne 18.8.2014 (č. listu 1244), protokolem o hlavním líčení ze dne 22.8.2014 (č. listu 1318), protokolem o výsledku obviněného (č. listu 97), protokolem o výsledku obviněného ze dne 6.12.2011 (č. listu 380), odůvodněním stížnosti proti usnesení o vzetí do vazby ze dne [redacted], včetně výpisu z datové schránky, žádostí o propuštění z vazby ze dne [redacted], včetně výpisu z datové schránky a čestným prohlášením ze dne 10. 10. 2015, ze dne 12. 10. 2015 a ze dne 10. 10. 2015. Z těchto listinných důkazů má soud za prokázané, že právní porady s žalobcem ve dnech 11. 5. 2011, 2. 6. 2011, 7. 6. 2011, 16. 6. 2011, 27. 6. 2011, 29. 6. 2011, 19. 7. 2011, 22. 7. 2011, 27. 7. 2011, 10. 8. 2011, 11. 8. 2011, 5. 9. 2011, 16. 11. 2011, 2. 12. 2011, 23. 2. 2012, 24. 4. 2012, 13. 6. 2012, se skutečně konaly. Písemné podání ze dne [redacted] představuje odůvodnění stížnosti proti usnesení o vzetí žalobce do vazby. Podáním ze dne [redacted] byla soudu nabídnuta záruka žalobce v souvislosti s jeho propuštěním z vazby. Podáním ze dne [redacted] žalobce žádal o propuštění z vazby. Skutečnost, že podání ze dne [redacted], týkající se převzetí záruky za žalobce z důvodu propuštění z vazby, bylo právním zástupcem realizováno, prokazují i čestná prohlášení ze dne 10. 10. 2015, ze dne 12. 10. 2015 a ze dne 10. 10. 2015, která osvědčují, že Občanské sdružení [redacted] M. [redacted] V. [redacted] a rodiče žalobce (pan O. [redacted] D. [redacted] a J. [redacted] D. [redacted]) se obrátili na právního zástupce žalobce, aby takovouto nabídku převzetí záruky sepsal. Pokud jde o jednotlivá hlavní líčení, tak hlavní líčení dne 20. 8. 2012 se konalo a trvalo od 9:00 hodin do 12:10 hodin, dále od 13:05 hodin do 15:50 hod. Jednání konané dne 19. 12. 2012 trvalo od 9:00 hod. do 10:55 hod. Jednání konané dne 8. 8. 2014 trvalo od 9:00 hod. do 12:12 hod. dále od 12:45 hod. do 14:12 hod. a poté od 14:57 hod. do 16:07 hod. Jednání konané dne 6. 4. 2011 trvalo od 11:30 hod. do 12:30 hod. a od 13:00 hod. do 13:54 hod. Jednání konané dne 14. 6. 2012 se nekonalo, resp. nebylo ani nařízeno. Obsahem trestního spisu nebyla prokázána existence podání právního zástupce žalobce ze dne 30. 8. 2012 představující kvalifikovaný rozbor posudků.

K nároku na nemajetkovou újmu, způsobenou nezákonným trestním stíháním a nezákonným výkonem vazby, soud provedl dokazování výsledkem žalobce, svědka O. [redacted] B. [redacted] svědkyně Ž. [redacted] D. [redacted] (sestra) a svědkyně Š. [redacted] D. [redacted] (manželka). Z těchto svědeckých výpovědí vzal soud za prokázané, že žalobce před započítím trestního stíhání byl společenský, veselý, měl rád svoji práci, rád chodil do společnosti a na různé akce. Po propuštění z vazby pak výrazně zhubl, byl prošedivělý, psychicky na tom byl velmi špatně. V době, než byl vzat do vazby, plánoval se svědkyní Š. [redacted] D. [redacted], svatbu, ze které v důsledku vazebního stíhání sešlo. Tato se uskutečnila až v červenci 2011. I v době samotného trestního stíhání na tom žalobce nebyl psychicky nejlépe, mezi ním a svědkyní Dobrou docházelo k častým hádkám, málo se spolu intimně stýkali, jejich vztah byl ochladlý. Z tohoto důvodu byli i v manželské poradně. Po celou dobu trestního stíhání byl žalobce zamlklý, velmi vyčerpaný, úzkostný, měl problémy se žaludkem. Docházel k psychologovi (cca 5 sezení). K psychologovi docházela i jeho manželka Š. [redacted] D. [redacted] Svědkyně Ž. [redacted] D. [redacted] potvrdila, že žalobce byl vždy fixován na rodinu. Často za rodinou do [redacted] dojížděl. Vzniklá situace zasáhla i jeho rodiče, ti to byli ze strany okolí negativně vnímání, byli dávání do souvislosti s žalobcovým trestním stíháním. Otec žalobce začal mít srdeční problémy, začal se mu zhoršovat zrak. Tento fakt si žalobce dával k tíži, pociťoval vinu, že zdravotní stav otce je zhoršen díky jeho trestnímu stíhání. Svědkyně Š. [redacted] D. [redacted] a

svědek B [redacted] osvědčili, že žalobce měl svoji práci velmi rád. V roce [redacted] si otevřel se svědkem B [redacted] malý kadeřnický salon [redacted]. Následně pak expandovali a otevřeli si v roce [redacted] nový salon [redacted]. Tento byl již nepoměrně větší než původní salon. Usilovně pracovali, vybudovali si velkou klientelu [redacted]. [redacted] Docházela k nim do salonu například [redacted]. [redacted] V důsledku vzetí žalobce do vazby, tento nemohl po dobu vazebního stíhání svoji práci vykonávat. Po propuštění z vazby, začal do práce opět docházet, avšak jeho vztah k ženám se změnil, ten se po pracovní stránce projevil tak, že mu klientky, které stříhal, byly nepříjemné, což vyústilo v to, že svoji práci již tolik nepropagoval. Svědek B [redacted] a svědkyně Š [redacted] D [redacted] se shodli na tom, že věc byla výrazně medializována, kdy mediální boom nastal v létě roku 2011. Bezprostředně poté, co byl žalobce vzat do vazby, o jeho trestním stíhání nikdo nevěděl. Klientům i pracovníkům salonu bylo vysvětleno, že žalobce je na školení. Poté, co došlo k medializaci a k povědomí o tom, že žalobce je trestně stíhán a pro jaký trestný čin, došlo k odlivu klientů, [redacted]. Předmětná kauza poškodila v podstatě celý salon např. i ve vztahu ke spolupráci s firmou Schwarzkopf, se kterou bylo jednáno ohledně budoucí spolupráce, k čemuž v důsledku povědomí o trestném stíhání žalobce, nedošlo. Žalobce pak přestal docházet do společnosti, kam dříve často a rád docházel, neboť na společenské akce neměl náladu. Ze strany lidí (okolí) také docházelo k negativním reakcím na jeho osobu. Tito jej poznávali a měli na něj negativní nářázky. Situace stran zlepšení v životě žalobce nastala asi rok zpět. V současné době salon, kde je žalobce spolumajitelem, funguje již normálně, bez odlivu klientů. Tato situace trvá také asi jeden rok.

Z účastnické výpovědi žalobce pak soud vzal za prokázané, že výkon vazby velmi špatně snášel, měl zdravotní obtíže, zrychlený tep, špatně spal, výrazně zhubl (18kg). Prožíval vtípky spoluvězňů, zastrašování, musel jim odevzdávat svačiny. Ve vazbě se setkával např. i s vrahy, což pro něj bylo nepříjemné a velmi stresující. Návštěvy ve vazbě neměl (jeho rodině to nebylo umožněno). Hygiena na vazbě byla nedostatečná, sprchy byly k dispozici jedenkrát týdně. Tyto on využíval spíše sporadicky s ohledem na podstatu trestného činu, pro který byl stíhán, když měl obavu ze spoluvězňů. Ve vazbě měl deprese, nejedl, nevěděl, co se s ním bude dít. I v současné době se mu neustále vrací myšlenky na prožité vazební období, trpí migrénami, které dříve neměl (zejména v období jara, kdy vykonával vazbu). Potvrdil, že je spolumajitelem [redacted] a cca [redacted] let buduje svoji kariéru. V době, kdy se vrátil z vazby, nechodil nějakou dobu do práce, potřeboval čas, nechtěl se setkávat a bavit se zákazníky. Ze strany zaměstnanců se mu negativních reakcí nedostalo. Byli to spíše klienti, kteří začali dávat najevo nedůvěru, a podstatě vyčkávali, jakým způsobem trestní stíhání dopadne. Toto ochlazení, ze strany klientů, trvalo po celou dobu trestního stíhání, tj. po dobu 4 let. Někteří klienti přestali na čas docházet, někteří přestali docházet úplně. Má za to, že v té době salon měl 50 % až 70% odlivu klientů. [redacted]

[redacted]. Potvrdil, že trestním stíháním trpěla i jeho rodina, neboť tato žije na malém městě a dostalo se jim negativních reakcí ze strany okolí. Spousta známých se od něj odklonilo. Zdravotní stav jeho otce se prudce zhoršil, dostal infarkt, nevidí na jedno oko. Pokud jde o jeho zdravotní stav, býval depresivní i po propuštění z vazby. Odborníka vyhledal, resp. docházel k psychologovi, což mu však nevyhovovalo, neboť spíše o věci nechtěl mluvit. Dříve býval společenský člověk, avšak v důsledku trestního stíhání na společenský život zanevřel. Není již schopen, tak jako dřív, docházet na různé akce, kde by nabíral klientelu. Potvrdil, že s manželkou v době, kdy byl vzat do vazby, plánovali svatbu, kterou museli odložit. Měli problémy i v intimní oblasti [redacted]. V současné době je již situace lepší, život se žalobci normalizoval, avšak i nyní zažívá negativní reakce ze strany okolí, kdy např. sousedé v obci, [redacted] zjistili, kdo se

do ní nastěhoval, měli na něj reakce v podobě nepřijemných pohledů, nepozdravení, neochotě pomoci apod. Potvrdil, že jeho kauza byla velmi medializovaná Skutečností, že by mu jeho manželka – svědkyně Š. D. přestala věřit z důvodu toho, co mu bylo v rozhodné době kladeno za vinu, jak žalobce uvedl, se nepotvrdila, neboť ta při svém svědeckém výslechu uvedla, že důvěru v něj neztratila a nedomnívala se, že by předmětný trestný čin spáchal.

Dále soud provedl dokazování internetovým článkem ze dne [redacted], článkem ze dne [redacted], článkem ze dne [redacted], článkem ze dne [redacted], článkem ze dne [redacted], článkem ze dne [redacted], článkem ze dne [redacted], článkem ze dne [redacted], článkem ze dne [redacted], článkem ze dne [redacted], odkazy na další internetové články na č. listu 275 až 278 spisu, tiskovou zprávou ze dne [redacted]. Z těchto listinných důkazů má soud za prokázané, že v případě žalobce došlo k silné medializaci, o jeho trestní kauze informoval jak novinová média, tak televizní média, zejména o skutečnosti, že byl obviněn a probíhá trestní řízení. O jeho zproštění obžaloby již k takové informovanosti ze strany médií nedošlo.

Pokud šlo o nárok na nemajetkovou újmu v důsledku nepřiměřené délky trestního řízení, soud provedl dokazování spisem Městského soudu v Praze, sp. zn. [redacted]. Z tohoto vzal soud za prokázané, že trestní stíhání bylo zahájeno usnesením ze dne [redacted]. Následně usnesením Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne [redacted] bylo rozhodnuto o tom, že žalobce se bere do vazby. Po stížnosti žalobce pak usnesení Městského soudu v Praze ze dne 29. 3. 2011 bylo usnesení soudu I. stupně zrušeno s odůvodněním, že žalobce se bere do vazby z jiného vazebního důvodu. Usnesením Obvodního státního zástupce pro Prahu 6 ze dne [redacted] byl žalobce propuštěn z vazby na svobodu a dne 13. 1. 2011 byla podána k Obvodnímu soudu pro Prahu 6 obžaloba. V mezidobí pak byly prováděny výslechy obviněných, svědků, znalecké posudky. Následně byla ve věci řešena věcná příslušnost, kdy usnesením Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 9. 5. 2012 byla věc předložena Vrchnímu soudu v Praze. Usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 6. 2012 bylo rozhodnuto, že k projednání a rozhodnutí věci je příslušný Městský soud v Praze. Tomuto byl spis předložen dne 28. 6. 2012. Hlavní líčení se konalo ve dnech 30. 8. 2012 až 31. 8. 2012, 4. 10. 2012 až 5. 10. 2012, 21. 11. 2012 až 19. 12. 2012. Při hlavním líčení konaném dne 5. 2. 2013 byl vyhlášen rozsudek, kterým byl žalobce zproštěn obžaloby. Lhůta k vyhotovení písemného rozhodnutí pak byla opakovaně prodloužována až do 30. 9. 2013 z důvodů složitosti věci, čerpání dovolené. K odvolání státního zástupce pak Vrchní soud dne 25. 2. 2014 rozsudek soudu I. stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Spis byl Městskému soudu v Praze předložen dne 1. 4. 2014. Další hlavní líčení se konala ve dnech 16. 4. 2014 až 15. 5. 2014, 20. 6. 2014, 18. 8. 2014. Při hlavním líčení, konaném dne 22. 8. 2014 byl vyhlášen rozsudek, kterým byl žalobce obžaloby zproštěn. Lhůta k písemnému vyhotovení rozsudku byla opětovně prodloužena a tento tak nabyt právní moci dne 7. 11. 2014.

Na základě nesporných tvrzení účastníků, které soud vzal za svá skutková zjištění podle ust. § 120 odst. 4 o. s. ř. a provedeného dokazování má soud za prokázané následující skutkový stav:

Proti žalobci bylo zahájeno trestní stíhání pro trestný čin znásilnění, spáchaného ve spolupachatelství. V souvislosti s trestním stíháním byl vzat do vazby, ve které byl celkem 38 dní. Následně byl žalobce rozsudkem Městského soudu obžaloby zproštěn podle ust. § 226 písm. a) trestního řádu. Žalobce si v souvislosti s trestním stíháním zvolil právního zástupce Mgr. Petra Hulána. Žalovaný pak na náhradě nákladů obhajoby zaplatil žalobci celkem částku

230.472,-Kč. U sporných úkonů právní služby právní zástupce žalobce vykonal tyto úkony právní služby: právní porady s klientem ve dnech 11. 5. 2011, 2. 6. 2011, 7. 6. 2011, 16. 6. 2011, 27. 6. 2011, 29. 6. 2011, 19. 7. 2011, 22. 7. 2011, 27. 7. 2011, 10. 8. 2011, 11. 8. 2011, 5. 9. 2011, 16. 11. 2011, 2. 12. 2011, 23. 2. 2012, 24. 4. 2012, 13. 6. 2012. Dále právní zástupce žalobce učinil podání ze dne [REDAKCE], ze dne [REDAKCE] (žádost o propuštění z vazby), písemné podání ze dne [REDAKCE] (záruka za náhradu vazby) a ze dne [REDAKCE] (záruka za náhradu vazby). Hlavní líčení konané dne 30. 8. 2012 se konalo od 9:00 hod. do 12:10 hod., dále od 13:05 hodin do 13:55 hod., hlavní líčení konané dne 19. 12. 2012 se konalo od 9:00 hodin do 10:55 hodin, hlavní líčení, konané dne 18. 8. 2014 se konalo od 9:00 do 12:12 hod., dále od 12:45 do 14:12 hodin, a dále od 14:57 do 16:07 hod., hlavní líčení, konané dne 6. 4. 2011 se konalo od 11:30 do 12:30 hod. a od 13:00 do 13:54 hod. Právní úkon v podobě písemného podání právního zástupce žalobce ze dne 3. 8. 2012 nebyl ve spise nalezen. Dne 14. 6. 2012 se žádné hlavní líčení nekonalo. Žalobce trestní stíhání a zejména pak vazební stíhání špatně nesl, měl obavy o svoji budoucnost, výrazně zhubl, špatně spal, trpěl depresemi. Ve vazbě se obával i o své zdraví z důvodů nárážek ze stran spoluvězňů. Ve vazbě měl nedostatečnou hygienu, neměl po celou dobu vazby kontakt s rodinou. V důsledku vazebního stíhání také došlo ke zrušení svatby, která byla naplánovaná s jeho nynější manželkou, svědkyní Š. [REDAKCE] D. [REDAKCE]. Po propuštění z vazby, pokud jde o jeho profesní život, kdy byl spolumajitelem [REDAKCE] došlo k výraznému odlivu jeho klientů. V osobních vztazích pak měl problémy s manželkou, docházelo k častým hádkám, přestal docházet do společnosti, této se spíše vyhýbal. Rovněž ze strany okolí zaznamenal negativní poznámky a nárážky a stranění se jeho osobě. I jeho nejbližší rodina byla předmětem negativního vnímání okolím. V rozhodné době pak jeho otec začal mít značné zdravotní problémy. Jeho trestní kauza byla výrazným způsobem medializována, [REDAKCE] [REDAKCE]. Trestní řízení trvalo celkem 3 roky a 8 měsíců. V řízení se nevyskytly průtahy, věc byla po skutkové stránce náročného charakteru, byla řešena na dvou stupních soudní soustavy, a to opakovaně – 2x soud prvního stupně, 1x odvolací soud, pokud šlo o věc samu. Po procesní stránce byla ve věci řešena otázka věcné příslušnosti soudu. Žalobce se na délce řízení žádným způsobem nepodílel.

Vzhledem k tomu, že žalobce vzal svou žalobu částečně zpět, postupoval soud podle ust. § 96 odst. 2 o. s. ř. a řízení stran částky ve výši 346.972,- Kč výrokem I. zastavil.

Podle ust. § 1 zákona stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Podle ust. § 5 písm. a), b) zákona stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, a za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem. Podle ust. § 7 odst. 1 zákona mají právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda. Podle ust. § 8 odst. 1 zákona nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán. Podle ust. § 31 odst. 1, 2 zákona, náhrada škody zahrnuje takové náklady řízení, které byly poškozeným účelně vynaloženy na zrušení nebo změnu nezákonného rozhodnutí nebo na nápravu nesprávného úředního postupu. Náhradu nákladů řízení může poškozený uplatnit jen tehdy, jestliže neměl možnost učinit tak v průběhu řízení na základě procesních předpisů, anebo jestliže mu náhrada nákladů takto již nebyla přiznána. Podle odst. 3 zákona jsou náklady zastoupení součástí nákladů řízení. Zahrnují účelně vynaložené hotové výdaje a odměnu za zastupování. Výše této odměny se určí podle

ustanovení zvláštního právního předpisu o mimosmluvní odměně. Podle ust. § 13 odst. 1 stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Podle ust. § 26 zákona, pokud není stanoveno jinak, řídí se právní vztahy upravené v zákoně občanským zákoníkem („o.z.“). Podle ust. § 31a odst. 1 zákona bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 cit. ust. se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Podle odst. 3 cit. ust. v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k celkové délce řízení, složitosti řízení, jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, postupu orgánů veřejné moci během řízení a významu předmětu řízení pro poškozeného.

Délka řízení je ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva nepřiměřená tehdy, neodpovídá-li složitosti, skutkové a právní náročnosti projednávané věci a zároveň tkví v příčinách vycházejících z působení státu (tj. soudu) v projednávané věci, nikoliv stěžovatele, příp. od něj odlišných účastníků řízení. Soud ve své judikatuře upřednostňuje globální pohled na řízení, posuzuje řízení s přihlédnutím ke všem okolnostem jako celek (srov. rozsudek Soudu ve věci Slezák a ostatní proti České republice ze dne 11.10.2005, § 36). Tak průtah vyskytnuvší se jen v určité fázi řízení Soud toleruje za předpokladu, že celková doba řízení nebude nepřiměřená (srov. rozsudky Soudu ve věcech Žirovnický proti České republice ze dne 9.7.2002 či Krča proti České republice ze dne 18.3.2003). Naopak i v řízení, v němž soud činil úkony v přiměřených lhůtách a jeho postup byl plynulý, lze konstatovat porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě tehdy, když se s přihlédnutím ke všem okolnostem celková doba řízení přesto jeví nepřiměřeně dlouhou (srov. v tomto směru např. rozsudek Soudu ve věci Kubizňáková proti České republice ze dne 21.6.2005, z něž plyne, že celkovou délku doby řízení nelze zdůvodňovat mj. opakovaným meritorním rozhodováním soudů, pokud byla rozhodnutí soudu nižší instance rušena soudy vyšších instancí pro pochybení, jež jim byla vytýkána). Přiměřenost délky řízení tedy Soud posuzuje s ohledem na kritéria vyvozená z vlastní judikatury, jimiž jsou zejména složitost věci, chování stěžovatele a jednání příslušných orgánů, jakož i význam sporu pro stěžovatele (srov. rozsudek Soudu ve věci Hartman proti České republice ze dne 10.7.2003, § 73).

Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že soudní judikaturou, navazující na rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 23. 2. 1990, sp. zn. 1Cz 6/90, publikovaný pod číslem 35 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, ročník 1991, byl s pomocí extenzivního výkladu zákona konstituován v souvislosti se zahájením (vedením) trestního stíhání, již neskončilo pravomocným odsouzením, nejen nárok na náhradu škody (majetkové újmy), ale i odškodnění újem nemajetkové povahy vztahovaných jak k tzv. nezákonnému (v odškodňovacím smyslu), trestnímu stíhání, tak i omezení osobní svobody (trestně stíhané osoby, typicky vazbou), v jeho rámci. Stejně tak není mezi účastníky sporu o tom, že rozsudek zprošťující obžaloby podle ust. § 226 písm. a) trestního řádu, je právě jedním z těch

rozhodnutí, jež ruší účinky zahájeného trestního stíhání, činí rozhodnutí, jímž bylo trestní stíhání ve smyslu odškodňovacího zákona (pouze pro jeho účely) „nezákonným“ čímž zakládá nejen nárok na náhradu škody, ale jak zmíněno, i odškodnění nemajetkové újmy ve smyslu ust. § 1, 2 a násl. zákona. Uvedené právo nemá pouze ten (zjednodušeně řečeno), kdo si zahájení trestního stíhání (či vazbu) zavinil sám, ten, kdo byl obžaloby zproštěn, nebo proti němuž bylo trestní stíhání zastaveno, jen proto, že není za spáchaný trestný čin trestně odpovědný, nebo že mu byla udělena milost, nebo že trestný čin byl amnestován. Existenci jakýchkoliv shora uvedených skutečností vylučující odpovědnostní titul (tj. zejména zavinění žalobce na zahájení trestního stíhání proti jeho osobě, anebo vzetí do vazby) žalovaný ani netvrdil. Odpovědnostní tituly představované nezákonným či „nedůvodným“ trestným stíháním ve smyslu ust. § 8 odst. 1, ust. § 7 odst. 1 a ust. § 9 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., jsou tedy ve věci nepochybně dány. Žalobce proto ve smyslu shora citovaných zákonných ustanovení má nárok na náhradu škody nemajetkové újmy, která mu v souvislosti s trestním stíháním vznikla.

V souvislosti s vedeným trestním stíháním proti žalobci, které skončilo zproštěním obžaloby, má žalobce ve smyslu ust. § 7 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., a ust. § 8 zákona č. 82/1998 Sb., nárok na náhradu škody, způsobené tímto nezákonným rozhodnutím, představující účelně vynaložené náklady na zrušení, nebo změnu nezákonného rozhodnutí. Podle ust. § 31 odst. 3 zákona, pak náklady právního zastoupení, jako součást nákladů řízení, zahrnují účelně vynaložené hotové výdaje a odměnu za zastupování, jejíž výše se určí podle ustanovení advokátního tarifu (vyhláška č. 177/1996 Sb.), upravující mimosoudní odměnu. Z daného tedy plyne, že žalobce má nárok na úhradu těch nákladů právního zastoupení, jako součást nákladů řízení, které byly vykonány právním zástupcem žalobce po vydání usnesení o zahájení trestního stíhání. Pokud jde o jednotlivé úkony, vyšel soud z nesporných tvrzení účastníků (podle ust. § 120 odst. 3 o. s. ř), tedy provedených úkonů, které byly ze strany žalovaného v rámci mimosoudního projednání žaloby, hrazeny a z provedeného dokazování.

Ke zmíněnému nároku uvádí soud následující:

- z účtovaných právních porad žalobce se svým právním zástupcem ve dnech, tak jak bylo specifikováno shora, bylo v řízení prokázáno - zápisy z jednotlivých konaných porad, že tyto se uskutečnily, tedy byly vykonány, rozhodující pak bylo posoudit, zda jednotlivé úkony právní služby v podobě těchto porad, byly účelně vynaložené. Soud v tomto směru připomíná ústavně-konformní výklad Ústavního soudu ČR (srov. rozhodnutí I. ÚS 3208/08, II. ÚS 3211/2008, II. ÚS 782/2007, I. ÚS 826/2009) podle kterého u tzv. dalších porad přesahujících jednu hodinu je třeba poměřovat celkový počet, frekvenci a časovou posloupnost jednotlivých porad s rozsahem a složitostí projednávané věci a počtem a charakterem úkonů, které byly prováděny, jakož i obsahem, složitostí, rozsahem a kvalitou úkonů obhájce, které bezprostředně s těmito poradami souvisely. Jinak řečeno, porady musí být východiskem nějakého následujícího úkonu obhájce. Dané věci nelze upřít to, že byla složitá, avšak určitě žalobcem nárokované úkony právní služby v podobě porad s jeho právním zástupcem, svým nadměrným počtem, složitostí věci neodůvodňovaly, tedy věc nebyla takového charakteru, aby bylo nutné konat právní porady v tak četných intervalech. Jako účelnými úkony právní služby (hovořeno o sporných úkonech) proto shledal soud poradu ze dne 7. 6. 2011, neboť po této následoval úkon právní služby v podobě písemného podání ze dne 14. 6. 2011, dále právní poradu ze dne 16. 6. 2011, neboť poté následoval úkon právní služby v podobě písemného podání ze dne 23. 6. 2011, dále právní poradu ze dne 29. 6. 2011, neboť poté následoval právní úkon v podobě písemného podání ze dne 30. 6. 2011, právní poradu ze dne 10. 8. 2011, neboť

poté následoval úkon právní služby v podobě písemného podání ze dne 10. 8. 2011 a právní poradou ze dne 2. 11. 2011, po níž následoval úkon právní služby v podobě účasti právního zástupce při výslechu konaném dne 6. 12. 2011. Tedy celkem 5 úkonů právní služby podle ust. § 11 odst.1 písm. c) vyhl. č. 177/1996 Sb., při sazbě 2.300,-Kč/úkon podle ust. § 10 odst. 3 písm. c) a ust. § 7, bod 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1.9.1996 a k tomu přináležející 5x režijní paušál á 300,-Kč podle ust. § 13 odst. 1, 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., tedy celkem 13.000,-Kč,

- u úkonu v podobě písemného návrhu na přezkum policejního orgánu ze dne 23. 6. 2011, návrhu na dohled ze dne 30. 6. 2011, návrhu na dohled ze dne 31. 8. 2011 se soud ztotožnil s argumentací žalovaného, když tento za úkony poskytl mimosmluvní odměnu pouze v poloviční výši. U těchto úkonů právní služby soud postupoval s odkazem na ust. § 11 odst. 2 písm. d) advokátního tarifu, neboť jde o podání, která se netýkají návrhu ve věci samé a dospěl proto k závěru, že žalovaný hradil řádně,
- úkony právní služby v podobě písemného podání soudu ze dne [redacted] a [redacted] – nabídka záruky a žádost o propuštění z vazby ze dne [redacted], které byly prokázány těmito podáními, které k důkazu doložil právní zástupce žalobce a čestnými prohlášeními osob, soud ocenil ve smyslu ust. § 11 odst. 2 písm. d) advokátního tarifu, částkou 1.150,-Kč/úkon, tedy opětovně ve výši jedné poloviny odměny za úkon právní služby, neboť se nejedná o úkon ve věci samé. K těmto úkonům pak náleží přináležející režijní paušál ve výši 300,-Kč/úkon. Celkem tedy za tyto úkony právní služby náleží žalobci částka ve výši 4.350,-Kč,
- u úkonu v podobě účasti na jednání ze dne 5. 2. 2013 a 22. 8. 2014, soud sděluje, že i zde je nutné se připojit k argumentaci žalovaného, neboť při těchto jednání došlo pouze k vyhlášení rozhodnutí a žalobci proto náleží náhrada ve výši jedné poloviny odměny za jeden úkon právní služby, podle ust. § 11 odst. 2 písm. e) advokátního tarifu. V tomto případě opět žalovaný přistoupil v rámci mimosoudního projednání nároku k odpovídajícímu a správnému plnění,
- u úkonu účasti u hlavního líčení dne 30. 8. 2012, účasti u hlavního líčení dne 19. 12. 2012, účasti u hlavního líčení dne 18. 8. 2014, účasti při výslechu svědka Č [redacted] a svědka A [redacted] dne 6. 4. 2011, vzal soud z jednotlivých protokolů o těchto úkonech za prokázané, že přerušení hlavních líčení netrvalo více než dvě hodiny (přerušení mezi provedenými výslechy svědků rovněž), proto u úkonu při výslechu svědků ze dne 6. 4. 2011, postupoval žalovaný správně, když přiznal žalobci částku za jeden úkon právní služby, nikoliv za dva, jak požadoval. U účasti u hlavního líčení dne 30. 8. 2011 pak přiznal správně náhradu za 3 úkony právní služby s náhradou za promeškaný za dvě půlhodiny, u úkonu účasti u hlavního líčení dne 19. 12. 2012 náhradu za jeden úkon právní služby (nikoliv za dva jak žalobce požadoval), u úkonu účasti u hlavního líčení dne 18. 8. 2014 za 3 úkony právní služby s náhradou za promeškaný čas za čtyři půlhodiny. Soud se v tomto směru neztotožnil s argumentací žalobce, že další úkon právní služby by měl být počítán od doby, kdy je přetržka mezi jednotlivými úkony delší než 30 minut, neboť ve smyslu ust. § 11 odst. 1 písm. e),g) vyhlášky, je za další úkon právní služby počítána účast právního zástupce na jednání soudu nebo při vyšetřovacích úkonech v přípravném řízení, za každé dvě započaté hodiny. Lze proto dovodit, že ani přetržka mezi jednotlivými úkony by neměla být delší než dvě hodiny. Vzhledem k tomu, že přetržka mezi jednotlivými jednáními nenaplnila dvouhodinový limit, bylo počítáno

správně podle započatých dvouhodin podle ust. § 11 odst. 1 písm. e), g), vyhl. ve spojení s ust. § 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 vyhl.

- pokud jde o žalobcem nárokováný úkon v podobě nahlížení do spisu ze dne 26. 10. 2012 a 12. 12. 2012, lze takovýto úkon právní služby kvitovat pouze v případě, že se jedná o případ, je-li právní zástupce seznámen s obsahem spisu v případě skončení vyšetřování, před podáním obžaloby, a to ve smyslu ust. § 11 odst. 1 písm. f) advokátního tarifu. V jiném případě pak náhrada za daný úkon poškozenému nepřísluší a žalovaný tedy, pokud hradil úkon právní služby v podobě nahlížení do spisu při skončení vyšetřování, plnil správně. Na náhradu těchto úkonů pak žalobce ve smyslu advokátního tarifu nárok nemá,
- u úkonu právní služby v podobě písemného podání soudu ze dne 30. 8. 2012 a účasti na jednání soudu ze dne 14. 6. 2012 soud sděluje, že v řízení nebylo prokázáno, že by úkon v podobě písemného podání ze dne 30. 8. 2012 právní zástupce žalobce vykonal. Toto písemné podání se v trestním spise nenachází a jinými důkazy soudu nebylo prokázáno, že by k písemnému podání došlo. Účast na jednání dne 14. 6. 2012 rovněž nebyla obsahem trestního spisu prokázána, neboť takovéto jednání se v dané době vůbec nekonalo,
- pokud jde o právní úkon - výslech poškozené dne 11. 3. 2011, kdy žalobce nárokoval 2 režijní paušály ve výši 900,-Kč, je tento nárok nesprávný, když mu toliko náleží režijní paušál za 2 úkony právní služby ve výši 600,-Kč, tj. jeden úkon á 300,-Kč podle ust. § 13 odst. 1, 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. Žalovaný tedy i zde v rámci mimosoudního plnění nároku, při svém výpočtu a úvaze postupoval správně,
- u žalobcem požadovaného stravného ve výši 63,-Kč za cestu do Vazební věznice [redacted] vycházel soud z toho, že pojem cestovní výdaj, který je zakotvený v ust. § 13 odst. 1 vyhl. č. 177/1996 Sb., nelze vykládat restriktivně, rozhodně tento pojem nelze zúžit jen na pojem jízdních výdajů, které jsou jen jednou ze složek náhrad při pracovní cestě (jakými jsou dále náhrada prokázaných výdajů za ubytování, stravné a další vedlejší výdaje), proto v ust. § 13 odst. 4 citované vyhlášky je odkazováno v souvislosti s pojmem cestovní výdaje na podpůrné použití předpisů o cestovních náhradách. Podle ust. § 4 písm. c) a ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 119/1992 Sb., o cestovních náhradách, přísluší za každý kalendářní den pracovní cesty stravné v tomto dni v určené výši, trvá-li pracovní cesta alespoň 5 hodin. Nicméně je třeba vzít v úvahu, že zmíněný předpis upravuje poskytování náhrad jen osobám vedeným v ust. § 1 citovaného zákona (v zaměstnaneckém, či obdobném poměru), mezi které osoba samostatně výdělečně činná, podnikající na základě zvláštního oprávnění (za kterou je nutné považovat i advokáta) nepatří. Otázka stravného pro podnikatele, který vykonává tuzemskou pracovní cestu, je řešena speciální úpravou ve zcela jiném právním předpisu, a to v ust. 24 odst. 2 písm. k) zákona č. 586/1992 Sb. o daních z příjmů. Podle této právní úpravy pak lze poskytnout stravné pro podnikatele při tuzemské pracovní cestě pouze tehdy, pokud jde o cestu delší než 12 hodin. Soud proto dospěl k závěru, že žalobci, resp. jeho právní zástupci v souvislosti s předmětnou cestou do vazební věznice [redacted] nárok na stravné nevznikl, neboť v tomto dni jeho cesta netrvala a ani nemohla trvat déle než 12 hodin.

Soud tedy dospěl k závěru, s ohledem na shora popsání, že žalobci na náhradě nákladů za obhajobu náleží ještě částka v celkové výši 17. 350,-Kč.

Soud se dále zabýval nárokem na odškodnění nemajetkové újmy (presumovaného vzniku) za nezákonné omezení osobní svobody vazbou. Žalobce se domáhal odškodnění nemajetkové újmy za nesporných 38 dnů omezení osobní svobody vazbou, částkou 3.000,-Kč za den. Žalovaný shledává adekvátní odškodnění částku 750,-Kč za den, kterou žalobci na podkladě jeho žádosti o odškodnění a po podání žaloby, plnil. Při stanovení formy a výše odškodnění vycházel soud z již ustálené judikatury Nejvyššího soudu (srov. zejména rozhodnutí sp. zn. 30Cdo 2357/2010 ze dne 11. 1. 2012 či sp. zn. 30Cdo 914/2011 ze dne 31. 5. 2012), jež formuje zásadní závěr, že „při úvaze o formě a výši odškodnění v případě nezákonného omezení osobní svobody je třeba přihlídnout ke třem základním kritériím, kterými zpravidla jsou: 1) povaha trestní věci, 2) celková délka omezení osobní svobody a 3) následky v osobní sféře poškozené osoby. Samotné držení ve vazbě má z povahy věci negativní dopady do svobody pohybu, či práva na soukromí a v tomto ohledu výkon vazby sám o sobě působí újmu na základních právech, svobodách a důstojnosti dotčené osoby. Adekvátním odškodněním je částka v rozmezí 500,-Kč až 1.500,-Kč za den trvání vazby, v jejímž rámci soud promítne zde uvedené a i případně neuvedené okolnosti svého posuzování. K tomuto rozmezí je však nutno přistupovat pouze jako k orientačnímu s tím, že podléhá toliko úvaze soudu v konkrétním případě, k jaké částce dospěje“, zdůrazňuje tedy zásadu finančního odškodnění této nemajetkové újmy, neboť bez dalšího dochází k zásahu do vůbec nejzákladnějších práv jedince, počínaje negací svobody, pohybu a práva na soukromí; konstatování porušení práva se již proto bez dalšího jeví jako nedostatečná forma odškodnění, při současném zohlednění všech individuálních okolností dané věci („při hodnocení následků neoprávněného držení ve vazbě v osobní sféře poškozené osoby, je nutno vycházet z toho, že samotné držení ve vazbě má z povahy věci negativní dopady do svobody pohybu či práva na soukromí a že v tomto ohledu výkon vazby sám o sobě působí újmu na základních právech, svobodách a důstojnosti dotčené osoby. Dále působí stres, nejistota, úzkost apod. navíc je třeba přihlídnout i k dalším individuálním okolnostem jednotlivého případu, jakými mohou být životní podmínky ve vazební věznici, možnost kontaktu poškozené osoby s rodinnými příslušníky a okolím, s tím související porušení práva na rodinný život atd. Popřípadě je třeba zabývat se též dopadem uvalení vazby do profesního života jedince, do jeho společenské pověsti a cti; v tomto ohledu může být popřípadě relevantní i skutečnost, že informace o zatčení a vzetí do vazby byla šířena a za jakých okolností“ – viz. rozhodnutí sp. zn. 30Cdo 2357/2010; „Ustanovení § 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb., je zjevným případem normy s relativně neurčitou hypotézou, která není stanovena přímo právním předpisem, a které tak přenechává soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností.“ – viz. rozhodnutí 28Cdo 2535/2011). Po provedeném dokazování a s tím související zjištění skutkového vztahu a s ohledem na shora uvedené, soud dospívá k závěru, že žalovaným uhrazené denní odškodné ve výši 750,-Kč, není dostatečné. Žalobce byl v trestní věci ohrožen vysokým trestem odnětí svobody (až 12 let - po překvalifikování), kdy s ohledem na povahu trestního činu, mu hrozil nepodmíněný trest. Žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody trpěl velkým stresem, o čemž svědčí výrazný váhový úbytek, o kterém se žalobce při svém účastnickém výslechu zmínil a potvrdily jej i svědecké výpovědi. Pokud jde o samotný výkon vazby, podmínky výkonu vazby byly zhoršené, to znamená jedenkrát týdně teplá sprcha, záchod na cele. Navíc, jak rovněž vyplynulo z účastnické výpovědi, žalobce v podstatě sprchu využíval minimálně, neboť měl obavy z ostatních spoluvězňů právě s ohledem na trestný čin, který mu byl kladen za vinu, což se soudu jeví v poměrech věznice jako logické. Pokud jde o naplnění následků v osobní sféře, žalobci lze, dle názoru soudu, přiznat naplnění následků, jenž by bylo možné označit za základní („bez dalšího omezení osobní svobody dané zamezením svobody, pohybu, zásah do práva na soukromí, nejistota ohledně dalších životních výhledů“) avšak i následků fakultativních (tj. zejména profesní a osobní dopady), kdy žalobce

po dobu výkonu vazby se nemohl věnovat své profesi a vést kadeřnický salon, v němž je spolumajitelem a jehož chod v podstatě, jak vyplynulo z výsledku svědka B. [REDACTED] zajišťuje. V osobní oblasti to pak byla zejména zmařená svatba, kterou plánoval se svojí tehdejší družkou, svědkyní Š. [REDACTED] D. [REDACTED] a z níž v důsledku vazebního stíhání, sešlo. Pokud šlo o medializaci případu, nebylo prokázáno, že by v době vzetí žalobce do vazby, bylo jeho trestní stíhání a výkon vazby, medializován. K medializaci celé věci došlo až výrazně později. Soud také přihlédl k tomu, že po dobu vazebního stíhání, žalobce neměl žádný kontakt se svojí rodinou a nejbližšími, neboť mu nebyly povoleny návštěvy a po celou dobu vazby byl proto v naprosté izolaci. Na druhou stranu však soud musel přihlédnout k faktu, že vazební stíhání trvalo „poměrně krátkou dobu“ tedy jeden měsíc a 14 dní. Soud proto shrnuje, že částka ve výši 1.000,-Kč za den trvání vazby, je podle názoru soudu přiměřenou, vzhledem k okolnostem případu, zejména s přihlédnutím a zdůrazněním krátkodobosti omezení na osobní svobodě v porovnání s jinými případy, kdy celková doba vazby několikanásobně přesahuje dobu vazby, jenž vykonal žalobce. Žalobcem požadovaná částka ve výši 3.000,-Kč za den je částkou nadnesenou, neodpovídající skutkovým okolnostem věci a nelze ji takto stanovit jen proto, že žalobce je „známou osobností“. Žalobce se v tomto duchu neliší od případu ostatních nezákonně vazebně stíhaných osob. Jelikož tedy žalovaný plnil žalobci 750,-Kč za den trvání vazby, tedy celkem za 38 dnů trvání vazby částku ve výši 28.500,-Kč, náleží žalobci z tohoto titulu ještě částka ve výši 9.500,-Kč, kterou soud žalobci přiznal výrokem II. rozsudku.

U existence odpovědnostního předpokladu představované vznikem (nemajetkové, morální) újmy, v důsledku nezákonně vedeného trestního stíhání, je situace složitější, neboť „zatímco v případě nepřiměřené délky řízení (a platí to i v případě vazby) se újma na straně poškozeného presumuje, musí být újma založená jinou skutečností prokázána, není-li zjevné, že by stejnou újmu utrpěla jakákoliv osoba, která by byla danou skutečností postižena, a šlo by tedy o notorieta, kterou dokazovat netřeba“ (srov. například rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 15. 3. 2012, sp. zn. 30Cdo 2555/2010, či ze dne 3. 7. 2012, sp. zn. 30Cdo 4280/2011). V poměrech dané věci vychází soud z toho, že vznik imateriální újmy (jakkoliv je trestní stíhání spojeno vždy jistým individuálním diskomfortem trestně stíhaných osob, viz. k tomu např. rozhodnutí Ústavního soudu, sp. zn. IV. ÚS 428/2005), není na místě presumovat, ale prokazovat, stejně tak, jako intenzitu případné újmy, odůvodňující peněžní odškodnění. Vzhledem k tomu, že nebyla sporná existence nezákonného rozhodnutí, tedy odpovědnostního titulu, zůstalo tak otázkou posouzení rozsahu vzniku nemajetkové újmy a s tím spojená přiměřenost poskytnutého zadostiučinění k její nápravě. Za tímto účelem soud vedl žalobce k doplnění skutkových tvrzení a označení důkazů stran konkrétního zásahu do jeho osobnostních sfér.

Soud se po provedení dokazování neztotožnil s názorem žalovaného, který jako přiměřené zadostiučinění poskytl žalobci za nezákonně vedené trestní stíhání částku ve výši 88.000,-Kč, včetně omluvy. Žalobce byl stíhán pro podezření ze spáchání trestného činu znásilnění podle ust. § 185 odst. 1, 2 písm. a), c) trestního zákoníku, spáchaného ve spolupachatelství podle ust. § 23 trestního zákoníku, za který bylo možné, v případě vydání odsuzujícího rozsudku uložit trest odnětí svobody v trvání až 12 let, což je trestní sazba značná, která může vyvolat (a vyvolává) nejistotu, úzkost a obavu z výsledku trestního stíhání. Rovněž povaha trestné činnosti (trestný čin proti lidské důstojnosti v sexuální oblasti) pro který byl žalobce stíhán, zpravidla působí větší společenské odsouzení stíhaného, zvláště, jestliže měla být trestnou činností způsobena těžká újma na zdraví. Tyto okolnosti obecně svědčí pro přiznání zadostiučinění v penězích (k čemuž ostatně došel i žalovaný). Žalobci, jak již bylo uvedeno, hrozil vysoký trest, což výrazně zvýšilo intenzitu, s jakou žalobce trestní

stíhání negativně po celou dobu jeho vedení vnímal. Účastnickou výpovědi a svědeckými výpovědi jeho manželky a sestry, svědka B. bylo prokázáno, že žalobce trestní stíhání velmi špatně snášel, trpěl stresem, obavami o budoucnost, pocitem strachu, špatně spal. V důsledku toho musel vyhledat i psychologickou pomoc, a to nejen pro svoji osobu. Tuto odbornou pomoc vyhledala i jeho manželka, svědkyně Š. D. Vlivem trestního stíhání utrpěly další osobní sféry žalobce, zejména jeho rodinný život, kdy mezi ním a svědkyní Š. D. docházelo k častým konfliktům, hádkám. Žalobce se uzavíral do sebe, málo komunikoval, ač předtím byl osobou velmi společenskou a zejména v rámci své pracovní činnosti docházel na různá společenská setkání a večírky, tyto přestal zcela navštěvovat a přestal o ně mít úplně zájem. Také bylo svědeckými výpovědi prokázáno, že k dehonestaci žalobce došlo i ze strany jeho okolí, když byl atakován narážkami (stran trestní činnosti) či přímo odchodem lidí, se kterými trávil volný čas. Zasažena proto byla i jeho společenská sféra. Dehonestaci byla vystavena i nejbližší rodina žalobce, zejména jeho rodiče, neboť okolí svými slovními narážkami či nezájmem, opovržením, dávalo najevo společenské odsouzení. Otec žalobce v rozhodné době (v době jeho trestního stíhání), začal trpět zdravotními problémy se srdcem a zrakem. Tato nepříznivá situace trvá dodnes. Tlak okolí, kterému byla vystavena jeho rodina a nepříznivý zdravotní stav jeho otce, si pak žalobce dává k tíži. Všechny tyto popsané zjištěné skutečnosti nasvědčují tomu, že došlo k výraznému zásahu do žalobcova práva na rodinný a společenský život. Další oblastí, která byla v důsledku trestního stíhání zasažena, je jeho profesní život. I v tomto případě bylo svědeckými výpověďmi, zejména pak výpovědi svědka O. B. prokázáno, že poté, co došlo ke zveřejnění (medializaci) jeho případu, začal žalobce, potažmo pocíťovat odliv klientů, a to právě v souvislosti s trestním stíháním žalobce. Někteří klienti, včetně známých osobností, přestaly do salonu docházet úplně či po rozhodnou dobu nebo přešly z péče žalobce, který je stříhal, do péče svědka O. B. Také v případě jednání o možné budoucí spolupráci s firmou Schwartzkopf, došlo k nesázím a k uzavření kontraktu nakonec nedošlo, právě s ohledem na skutečnost, že byl žalobce trestně stíhán. Je proto zřejmé, že vlivem trestního stíhání došlo k zásahu do pracovní sféry žalobce, jež byl představován zejména odklonem jeho do té doby stálých klientů. Soud také musel zohlednit, skutečnost, jež rovněž byla v průběhu řízení prokázána, že trestní stíhání žalobce, bylo výrazným způsobem medializováno. Soud se ztotožnil s argumentací žalobce, že za takovouto medializaci, nemůže nést žalovaný vinu, když toto je zejména dáno činností médií (pokud není prokázán opak v podobě podílu orgánů činných v trestním řízení), kdy žalovaný v této souvislosti odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 30 Cdo 428/2011, 30 Cdo 3870/2012 a 30 Cdo 2200/2015, avšak na druhou stranu je třeba k proběhlé medializaci přihlídnout, neboť tato byla vyvolána právě nezákonně vedeným trestním stíháním žalobce (ne jinou skutečností) a je proto nutné v rámci úvahy o možném odškodnění nemajetkové újmy, tuto okolnost vzít v potaz. Soud podotýká, že medializace případu byla v intenzivním rozsahu, o čemž svědčí jednotlivé internetové články, které byly k důkazu provedeny a které žalovaný nesporeoval. Navíc k okolnosti, že žalobce byl obžaloby zproštěn, pak již tak výrazná medializace poskytnuta nebyla, tedy reparace předešlého stavu tím, že by bylo hodně informováno o zproštění žalobce obžaloby, s čímž by souvisela rovněž určitá satisfakce prostřednictvím médií, nebyla nastolena. Soud proto dospěl k závěru, že došlo uvedeným nezákonně vedeným trestním stíháním, k výraznému zásahu a dopadu do osobnostních sfér života žalobce, zejména do jeho práva na osobní, rodinný, společenský a pracovní život, za silné medializace jeho kauzy, a proto nabytí přesvědčení, že žalovaným poskytnutí přiměřené zadostiučinění je nutné navýšit, a to o částku 72.000,-Kč. Částka jakožto přiměřené zadostiučinění za nezákonně vedené trestní stíhání, jež odpovídá případu žalobce, se soudu jeví jako vhodná v celkové výši 160.000,-Kč.

Soud se nepřiklonil k odůvodnění žalobcem nárokované částky věci vedenou u zdejšího soudu, pod sp. zn. 10 C 45/2012, kdy poškozenému bylo pravomocně přiznáno odškodnění na nemajetkové újme z důvodu nezákonného trestního stíhání mj. i pro trestný čin znásilnění (dále i pro trestný čin neoprávněného užívání cizí věci a vydírání), ve výši 4.880.000,- Kč. Poškozený v popsané věci byl stejně jako žalobce ve vazbě, avšak byl pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku. Tento trest pak v celém rozsahu vykonal. Hlavním důvodem pro tak vysoké odškodnění bylo nejen to, že tímto bylo zasaženo do osobnostní sféry žalobce, avšak především to, že doba, která uplynula od vydání nezákonného rozhodnutí do jeho zrušení na základě obnovy řízení, trvala 18 let. Po celou tuto dobu tedy poškozený byl veden jako pravomocně odsouzený pachatel trestného činu znásilnění, což extrémním způsobem zasáhlo do všech osobnostních složek. Navíc v tomto období se nacházel v „nejlepších letech“, neboť mu bylo v rozmezí od 20 do 38 let. Srovnání s tímto případem je proto podle názoru soudu nepřipadné, neboť se v popsané věci jednalo o případ extrémního charakteru. Soud proto provedl komparaci s věcí vedenou též u zdejšího soudu, pod sp. zn. 10 C 125/2013, kdy poškozenému byla pravomocně (v souvislosti s rozsudkem Městského soudu v Praze) přiznána částka ve výši 80.000,- Kč z titulu nemajetkové újmy za nezákonně vedené trestní stíhání. Poškozený byl v této věci stíhán pro provinění znásilnění v souběhu s proviněním loupeže, které měl spáchat jako mladistvý. V případě odsouzení mu hrozil trest odnětí svobody do pěti let včetně ochranného psychiatrického léčení ústavní formou. Jeho věc byla medializována, navíc však v jeho případě byl porušen zákaz zveřejňování informací, jakožto o mladistvé osobě. Trestní stíhání trvalo celkem rok a čtyři měsíce, vazbu pak vykonal v trvání 5 měsíců, kdy ve výkonu měl obavy ze svých spolubydlících, cítil strach, úzkost. Bezprostředně po propuštění z vazby na tom nebyl psychicky nejlépe, bál se vycházet ven. O jeho trestním stíhání se dozvědělo větší množství osob (okolí), avšak nedošlo k výraznému zásahu do jeho dobrého jména a cti, ani osobní a školní (kariérní) oblasti. Soud tedy shledal, že v uvedeném případě byl poškozený mladistvý, což s sebou přináší vyšší zásah do psychiky, neboť se jedná o mladého (ještě nedospělého) člověka, výkon vazby trval déle než u žalobce, kdy stejně jako žalobce tento výkon vazby velmi negativně nesl, po propuštění z vazby rovněž chvíli trvalo, než se psychicky „srovnal“, musel docházet k psychiatrovi a i jeho kauza byla medializována. Oproti žalobci však jeho trestní stíhání trvalo podstatně kratší dobu (1 rok a 4 měsíce) a nedošlo u něj k žádnému podstatnému zásahu do osobnostních složek jako u žalobce. Soud proto uzavřel, že v případě žalobce je nutné částku navýšit o ½ částky, kterou obdržel poškozený ve shora popsané věci, zejména pro podstatnější zásah do společenské, osobní a pracovní sféry žalobce a také proto, že žalobce byl v nejistotě stran výsledku trestního stíhání delší dobu.

Návrh na dokazování výsledkem svědkyně I. H. pak soud zamítl, neboť z provedeného dokazování jak listinnými důkazy, tak výsledky svědků a samotného žalobce, měl za dostatečně prokázanou skutečnost, ke které měla vypovídat tato svědkyně (tj. mediální známost kauzy a s tím spojený odliv některých klientů). K argumentaci žalovaného v jeho závěrečném návrhu, že ve věci kromě svědka B. nevypovídaly žádné jiné osoby, nezávislé na blízkých osobách žalobce, kdy požadovanou nemajetkovou újmu lze doložit i jinými listinnými důkazy (např. lékařskými zprávami, apod.), soud uvádí, že především svědeckými výpověďmi osob nejbližších, lze nejspolehlivěji prokázat vznik nemajetkové újmy v osobním, rodinném a společenském životě poškozeného, neboť tyto osoby jsou v každodenním a nejužším kontaktu s poškozeným a mají tak největší povědomí a přehled, jak trestní stíhání poškozený vnímal, jak se v dané době choval, jak jej prožíval. Lékařskými zprávami pak lze především prokázat nárok na náhradu škody na zdraví, což je však nárokem trochu odlišným než nárok na nemajetkovou újmu za nezákonně vedené trestní stíhání, který v podstatě spadá pod institutem ochrany osobnosti. Dané však soud sděluje pouze na okraj a vysvětluje tím,

proč uskutečněné dokazování ve shora uvedeném rozsahu, mu ke zjištění skutkového stavu plně postačovalo.

Pokud jde o nárok na žalobcem požadovanou nemajetkovou újmu v důsledku nepřiměřené délky trestního řízení, postupoval soud v kontextu se shora citovanými zákonnými ustanoveními, stanoviskem Nejvyššího soudu ČR ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2011 a judikaturou Evropského soudu pro lidská práva, kdy dospěl k závěru, že žaloba v tomto směru není opodstatněná. Soud je názoru, že v řízení nedošlo k nesprávnému úřednímu postupu v podobě nepřiměřené délky řízení podle ust. § 13 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., tedy, že odpovědnostní titul není dán. V trestním řízení bylo postupováno plynule, s jednotlivými úkony soudu ve věci samé, bez delších prodlev a průtahů. Postup soudů směřoval k rozhodnutí ve věci samé. Pokud jde o délku řízení v průběhu přípravného řízení, kdy toto bylo zahájeno na základě usnesení Policie České republiky ze dne 7. 3. 2011 a bylo ukončeno podáním obžaloby dne 13. 1. 2012, tedy trvalo 10 měsíců, soud sděluje, že jeho délka byla dána zejména nutností výslechů velkého množství svědků, vypracováním znaleckého posudku z oboru psychiatrie a psychologie, včetně jeho doplnění, znaleckého posudku z oboru sexuologie, dále bylo vyžadováno odborné vyjádření z oboru genetika a provedena fyziotekce. Tato doba tedy v kontextu s jednotlivými provedenými skutkovými zjištěními, byla přiměřená a odpovídající. Pokud jde o řízení před soudem, byla délka předmětného řízení, jak již bylo naznačeno, dána zejména složitostí věci, a to po stránce skutkového zjištění. I v řízení před soudem byly opakovaně prováděny výslechy velkého množství svědků, výslech poškozené, výslechy obžalovaných a znalců. K argumentaci žalobce, že trvalo poměrně dlouhou dobu, od doby, kdy věc napadla s obžalobou k Obvodnímu soudu pro Prahu 6, do doby nařízení hlavního líčení, jež bylo nařízeno na den 30. 8. 2012, soud uvádí, že v tomto období byla řešena otázka věcné příslušnosti, neboť po doplnění znaleckého posudku bylo zřejmé, že poškozené byla v souvislosti s předmětným trestným činem způsobena těžká újma na zdraví, což zakládalo příslušnost krajských soudů a v tomto směru také bylo Vrchním soudem v Praze rozhodnuto, když věc byla přikázána Městskému soudu v Praze. K další námitce žalobce, že vyhlášený rozsudek dne 5. 2. 2013 byl rozeslán až v září 2013, soud uvádí, že z obsahu spisu vyplynulo, že vedením soudu k žádosti soudce, byla lhůta k vypracování rozhodnutí opakovaně prodloužena, a to z důvodů složitosti věci, což umožňuje ust. § 129 odst. 3 písm. b) tr. ř. ve spojení s ust. § 35 odst. 5 instrukce Ministerstva spravedlnosti č. 505/2001 – Org., kterou se vydává vnitřní a kancelářský řád pro okresní, krajské a vrchní soudy. O složitém charakteru věci se vyjádřil i Vrchní soud v Praze ve svém zrušujícím usnesení ze dne 24. 10. 2013. Pokud jde o rozsudek soudu I. stupně, který byl odvolacím soudem zrušen, bylo to z důvodu, jak sám konstatoval odvolací soud, že soudem I. stupně sice bylo provedeno důkladné dokazování, avšak v rámci řízení bylo nutné odstranit ještě další rozpory ve výpovědích zúčastněných. K zrušení rozhodnutí proto nedošlo z důvodu např. nepřezkoumatelnosti rozhodnutí či procesních vad nebo z důvodu, že by nalézací soud nerespektoval závazný právní názor soudu vyššího stupně nebo postupoval v rozporu s ustálenou judikaturou, což by bylo nutné hodnotit jako nesprávný postup rozhodujícího orgánu. Jelikož věc proto rozhodoval soud I. stupně 2x a odvolací soud 1x, pokud šlo o věc samu a Vrchní soud 1x, pokud šlo o rozhodnutí stran věcné příslušnosti, částečně tato skutečnost protáhla délku řízení. Účastníkům samozřejmě nelze dávat k tíži, že využijí všech zákonných procesních prostředků, které jim v tomto případě trestní řád poskytuje, v podobě odvolacích prostředků, avšak tento fakt, nelze klást ani k tíži státu, když je zřejmé, že odvolací soudy se musí s odvoláními věcně zabývat a vypořádat. Soud proto uzavřel, jak již bylo naznačeno shora, že v rámci trestního řízení k nesprávnému úřednímu postupu nedošlo a že celková délka řízení odpovídala složitosti namítané trestní věci.

Závěrem soud doplňuje, že přiměřené zadostiučinění je nutné stanovit v takové výši, která bude odpovídat ekonomické realitě České republiky a tomu, co by obecně bylo vnímáno jako spravedlivé (například s ohledem na cenovou úroveň, nebo výši průměrné mzdy). Žalobcem požadované přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu v důsledku nezákonně vedeného trestního stíhání a nepřiměřené délky tohoto řízení, ve výši 5,264.000,- Kč, proto soud považuje za nadnesené.

Úrok z prodlení, který byl žalobci přiznán výrokem II. rozsudku, vychází z ust. § 513, § 1968, ust. § 1970 ve spojení s ust. § 14 odst. 1 a ust. § 15 odst. 1,2 zákona č. 82/1998 Sb., podle něhož má žalovaný zákonnou 6 měsíční lhůtu pro vyřízení předběžně uplatněného nároku. Nároky, které v rámci svého posouzení uzná, pak musí uhradit do 6 měsíců od uplatnění nároku. Teprve až uplynutím těchto lhůt se proto žalovaný může dostat do prodlení. Vzhledem k tomu, že soud neměl informaci o tom, kdy žalovaným uznaná částka v rámci mimosoudního projednání nároku, byla žalobci zaplacená, tj. dostala se do jeho dispoziční sféry, vycházel soud ze skutečnosti, že stanovisko žalovaného (i stran částečného uznání žalobcem uplatněných nároků ve výši 346.972,-Kč) bylo vydáno dne 7. 12. 2015. K tomuto fiktivně připočetl lhůtu jednoho měsíce na vyplacení této částky, tj. částky 346.972,-Kč, neboť vyšel z toho, že lhůta jednoho měsíce je dobou přiměřenou proto, aby žalovaný plnil částku, kterou v rámci mimosoudního projednání věci uznal za důvodnou. Úrok z prodlení proto žalobci přiznal za dobu od 10. 10. 2015 (tak, jak bylo žalobcem správně nárokováno, když uplynula zákonná 6 í lhůta, počítaná ode dne předběžného uplatnění nároku žalobcem dne 9. 4. 2015) do 7. 1. 2016.

Výrok o nákladech řízení (stran nároku na nemajetkovou újmu) je odůvodněn ust. § 146 odst. 2, věta druhá o. s. ř., podle něhož jestliže některý z účastníků zavinil, že řízení muselo být zastaveno, je povinen hradit jeho náklady. Byl-li však pro chování žalovaného (jiného účastníka řízení) vzat zpět návrh, který byl podán důvodně, je povinen hradit náklad řízení žalovaný (jiný účastník řízení) a 142 odst. 3 o. s. ř., podle něhož, i když měl účastník ve věci úspěch jen částečný, může soud přiznat plnou náhradu nákladů řízení, měl-li neúspěch poměrně nepatrné části nebo záviselo-li rozhodnutí o výši plnění na znaleckém posudku nebo na úvaze soudu. Vzhledem k tomu, že žalobce vzal částečně svou žalobu ohledně nároku na nemajetkovou újmu z titulu nezákonně vedeného trestního řízení zpět, neboť žalobce tento nárok plnil po podání žaloby a částečně byl žalobce úspěšný, je i částečné vyhovění žalobě v podobě částečně přiznané částky na požadované nemajetkové újmě, ve svém důsledku s odkazem na odůvodnění usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 1. 2014, sp. zn. 30 Cdo 3378/2003, plným úspěchem žalobce ve věci, má tento ve vztahu k žalovanému právo na náhradu nákladů řízení spojených s těmito nároky. Náklady řízení se skládají z mimosmluvní odměny advokáta ve výši 13.950,- Kč podle ust. § 11 odst. 1, písm. a), d), g), odst. 2 písm. f), ust. § 7 a ust. § 9 odst. 4 písm. a) vyhl. č. 177/1996 Sb. (4 úkony právní služby po 3.100,- Kč – převzetí věci, sepsání žaloby a 2x účast u jednání a 1 úkon právní služby po 1.550,- Kč – účast na vyhlášení rozsudku). Dále bylo soudem u nákladů řízení postupováno podle ust. § 146 odst. 2, věta druhá o. s. ř a ust. § 142 odst. 2 o. s. ř (stran nároku na náhradu škody), podle něhož měl-li účastník ve věci úspěch jen částečný, soud náhradu nákladů poměrně rozdělí, popřípadě vyloví, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů právo. Žalobce vzal i v tomto případně (u tohoto nároku) část žaloby zpět v důsledku chování žalovaného (částečné úhrady nároku představující náklady trestního řízení) a částečně byl v řízení ještě úspěšný. Vzhledem k tomu, že žalobce měl úspěch v 77% a žalovaný v 23%, je nutné od úspěchu žalobce odečíst úspěch žalovaného, tj. žalobce má nárok na 54% nákladů řízení. Tyto se skládají z mimosmluvní odměny advokáta ve výši 23.377,- Kč podle ust. § 7, ust. § 8 a ust. § 11 odst. 1 písm. a), g) a odst. 2 písm. f) vyhl. č. 177/1996 Sb. (4 úkony právní služby po

9.900,- Kč – převzetí věci, sepsání žaloby a 2x účast na jednání a 1 úkon právní služby po 4.950,- Kč - účast na vyhlášení rozsudku). Ke shora uvedeným úkonům právní služby pak přináleží náhrada hotových výdajů ve výši 1.500,- Kč podle ust. § 13 odst. 1, 3 ve spojení s ust. § 11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhl. č. 177/1996 Sb. (5 úkonů právní služby po 300,- Kč – převzetí věci, sepsání žaloby a 3x účast u jednání).

Lhůtu k plnění pak soud stanovil podle ust. § 160 odst. 1 o. s. ř. s přihlédnutím k tomu, že finanční prostředky žalovaného jsou vázány na státní rozpočet, kdy je nutná delší doba pro jejich uvolnění. Tuto skutečnost soud reflektoval v poskytnutí delší lhůty k plnění.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Nesplní-li povinný povinnost stanovenou mu tímto rozsudkem dobrovolně, může oprávněný podat návrh na výkon rozhodnutí, nebo nařízení exekuce.

V Praze dne 18. srpna 2016

Mgr. Tereza Jachura Maříková v.r.
soudkyně

Za správnost vyhotovení:
Pokorná Eva